

Arrest

nr. 231 051 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juni 2019, genomen door de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoeksters huidig derde verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in Hongarije internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkreeg zij er op 10 februari 2012 de vluchtelingenstatus. Verzoekster, die in tegenstelling tot haar twee vorige verzoeken om internationale bescherming niet langer meer ontkent dat zij in Hongarije internationale bescherming vroeg en bovendien verkreeg, is in het bezit van een Hongaarse identiteitskaart geldig tot 6 maart 2022.

3.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat, gelet op het geheel van zijn vaststellingen en met name, zo luidt het, in rekening genomen dat verzoekster er geenszins in slaagt om het vermoeden dat in haar hoofd speelt inzake de actualiteit en effectiviteit van de reeds verleende internationale bescherming te weerleggen, vastgesteld dient te worden dat verzoeksters basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn in Hongarije en dat haar levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekster geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2.2. Waar verzoekster thans de schending van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet inroept, wordt er op gewezen dat deze bepaling met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 43 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Het middel is in die mate onontvankelijk.

Verzoekster slaat voorts de bal mis waar zij oppert dat de verwerende partij “meent tevens dat er thans geen nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet”. Verzoeksters huidig derde verzoek om internationale bescherming werd immers niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 57/6/2 van diezelfde wet, zoals in het verzoekschrift verkeerdelijk wordt voorgehouden.

3.2.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat zij thans open kaart heeft gespeeld met de verwerende partij, neemt dit niet weg en wijzigt dit niets aan de vaststelling dat zij, in weerwil van de medewerkingsplicht die op elke verzoeker rust en volgens dewelke de verzoeker de waarheid moet vertellen, bij haar vorige twee verzoeken om internationale bescherming leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent haar verzoek om en de verkregen internationale bescherming in Hongarije, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar verklaringen ernstig op de helling zet.

3.2.4. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoekster naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Dublintransfers van verzoekers om internationale

bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU, zoals in casu Hongarije, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekster toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekster werd internationale bescherming toegekend in Hongarije waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Hongarije is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekster, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kan maken.

Verzoekster toont niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Hongarije, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Ze beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij verhinderd was/is om in Hongarije in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Hongarije werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Hongarije. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“U geeft wat dit betreft toe dat u erkend werd als vluchteling in Hongarije doch u beweert dat u in Hongarije op straat moet leven en er geen woning, geen werk, geen eten en geen gezondheidszorg heeft. U stelt er een vluchtelingenstatuut te hebben verkregen, doch zou naar eigen zeggen nadien aan uw lot zijn overgelaten en moest uw plan trekken met als gevolg dat u zich genoodzaakt zag Hongarije te verlaten. U legt volgende documenten neer: een Hongaars vreemdelingenpaspoort (GK001003) op naam van K.(...) M.(...) H.(...) uitgereikt op 24 april 2014 evenals een brief van uw advocaat A.(...) L.(...) loco H.(...) C.(...) opgesteld op 27 oktober 2016 te Brugge.

Wat betreft uw bewering dat u als erkend vluchteling in Hongarije op straat moet leven en in Hongarije geen woning, geen werk, geen eten en geen gezondheidszorg heeft, en zich genoodzaakt zag om Hongarije te verlaten omdat u aan uw lot werd overgelaten (zie verklaring meervoudige aanvraag d.d. 29 november 2016, punten 15, 17 en 18; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/05/2019, pp. 4, 5, 6) moet worden benadrukt dat u zich dienaangaande beperkt tot algemeenheden die u niet concretiseert. Immers, in het kader van onderhavig, derde (of tweede volgend) verzoek om internationale bescherming, beperkt u zich tot het opwerpen van vage, algemene beweringen met betrekking tot uw toenmalige verblijf in Hongarije, doch u laat na om uw beweringen te onderbouwen met verifieerbare gegevens. Loutere beweringen of een algemene vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen, of een algemene verwijzing naar de globale socio-economische situatie in de Europese lidstaat die u reeds internationale bescherming verleende, kunnen bezwaarlijk worden aangemerkt als overtuigende elementen waaruit genoegzaam zou blijken dat deze bescherming niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Dit klemmt des te meer aangezien in voorliggend geval kan worden vastgesteld dat ook uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in België beoordeeld werden ten opzichte van Hongarije en u in het kader van deze twee verzoeken gestaag volhield enkel in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en bijaldien doelbewust ontkende dat u in Hongarije verbleef en er erkend werd als vluchteling. Dit neemt evenwel niet weg dat u toentertijd reeds tot tweemaal toe de kans kreeg en - niet te vergeten - de verantwoordelijk droeg om in het kader van een persoonlijk onderhoud inzicht te geven in en toelichting te verstrekken bij uw persoonlijke situatie als erkend vluchteling in Hongarije, doch u hebt telkenmale zonder valabele reden nagelaten om hier

gevolg aan te geven, hetgeen a priori een wezenlijke tegenindicatie vormt van uw huidige bewering als zou u niet over reële bescherming beschikken in Hongarije. Dient immers te worden onderstreept dat de bewijslast en medewerkingsplicht te dezen, en overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet onverkort bij u berust om alle nodige elementen ter staving van uw verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, waaraan u in casu duidelijk, en meermaals, hebt verzaakt.

Wat betreft het door u voorgelegde Hongaars vreemdelingenpaspoort (GK001003) op naam van K.(...) M.(...) H.(...) - u gebruikte in België een alias - uitgereikt op 24 april 2014 kan voorts vastgesteld worden dat dit document louter staat dat u erkend werd als vluchteling in Hongarije en derhalve géénszins vermag om afbreuk te doen aan de motieven die aan de basis liggen van onderhavige beslissing (zie *infra*).

Wat betreft de door u voorgelegde brief van uw advocaat A.(...) L.(...) loco H.(...) C.(...) opgesteld op 27 oktober 2016 te Brugge en waarin gesteld wordt dat een landgenote tevens over de vluchtelingenstatus in Hongarije beschikte en desondanks erkend werd als vluchteling in België kan slechts gezegd worden dat elk dossier op individuele basis en op eigen merites wordt beoordeeld. Zulks ook wat betreft verzoek ingediend door personen die reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, in wiens hoofde weliswaar een vermoeden bestaat dat zij zodoende reeds over reële bescherming beschikken, doch dit een weerlegbaar vermoeden betreft hetgeen steeds een individueel onderzoek door het CGVS vergt.”

Verzoekster, die Hongarije reeds in 2012 oftewel inmiddels reeds een 7-tal jaar geleden verliet, komt thans in haar verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie in Hongarije voor (erkende) vluchtelingen, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op de concrete motieven in de bestreden beslissing. Ze toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Hongarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Ze toont niet aan Hongarije te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar de situatie van een landgenote, A.B.L. genaamd, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites, zoals in casu geschiedt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.2.6. Landeninformatie, zoals die waar verzoekster in haar verzoekschrift naar verwijst omtrent de situatie en (levens)omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Hongarije en het vluchtelingonvriendelijke beleid van Hongaars premier Viktor Orban, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Hongarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Hongarije werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waarmee, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Hongarije te kampen zouden hebben. Hoewel de door verzoekster bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Hongarije, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.2.7. Dat de levensomstandigheden in Hongarije moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de

situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Hongarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Hongaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Hongaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Hongarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.

3.2.8. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Hongarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Hongarije als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Hongarije het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze toont het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Hongarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat in een vorig arrest de bestreden beslissing werd vernietigd. Verzoekende partij wijst erop dat zij in Hongarije zeer bang was en aan haar lot werd overgelaten. Verzoekende partij begrijpt niet dat een vriendin van haar, die in dezelfde omstandigheden zit, erkend is. Verzoekende partij wijst erop dat het terugsturen naar Hongarije mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, temeer zij daar geen effectieve bescherming heeft.

Verzoekende partij voert aan dat in een vorig arrest de bestreden beslissing werd vernietigd. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *“Waar de Raad in hogergenoemd annulatiearrest (ref. 185 221 van 10 april 2017) laakte dat het administratieve dossier geen recente informatie bevatte over de concrete situatie van verzoekers met een internationale beschermingsstatus in Hongarije, met name over de rechten die hen worden toegekend en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, worden volledigheidshalve een aantal bronnen in het administratief dossier gevoegd zoals ter beschikking gesteld door AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in bijvoorbeeld Hongarije (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary/content-international-protection>). Daar waar algemene landeninformatie een belangrijk aspect vormt bij de globale beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, meent het CGVS evenwel dat de bijgevoegde informatie an sich niet van aard is noch kan volstaan om a priori te besluiten dat de verleende internationale bescherming in hoofde van eenieder die in Hongarije erkend werd als vluchteling hoe dan ook niet effectief of toereikend zou zijn. Het CGVS acht te dezen integendeel de individuele situatie en het persoonlijk wedervaren van belang, waar het ook aan u toekomt om een en ander op uw persoonlijke situatie te betrekken, waar u blijkens het geheel van hoger uiteengezette vaststellingen zoals gezegd niet overtuigt (in dit verband, zie ook het standpunt naar analogie genomen door de Raad in diens arrest van 21 augustus 2018, met het nummer 207 974).*

(...)

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Hongarije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). In dit verband kan er overigens nuttig worden verwezen naar het schrijven van het Hongaarse Immigration and Asylum Office, Department of International Affairs, Dublin Coordination Unit d.d. 12 februari 2019, waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, en waarin de desbetreffende instanties laten optekenen dat “[s]ince the applicant was recognised as a refugee, she can be transferred to Hungary at any time according to the Return Directive or the readmission agreement between the Government of Hungary and the Government of the Kingdom of Belgium from the 23rd of January, 2002” (vrije vertaling: “aangezien verzoekster werd erkend als vluchteling, kan zij op elk moment worden overgedragen aan Hongarije in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn of de overnameovereenkomst tussen de regering van

Hongarije en de regering van het Koninkrijk België van 23 januari 2002”), hetgeen toch getuigt van de nodige welwillendheid vanwege de Hongaarse autoriteiten en tevens een antwoord biedt op de tweede kanttekening en vraag die werd opgeworpen door de Raad in diens annuleringsarrest (ref. 185 221 van 10 april 2017), met name dat voorheen niet kon blijken of u effectief opnieuw tot het Hongaarse grondgebied zal worden toegelaten.”

Waar verzoekende partij er op wijst dat zij in Hongarije zeer bang was en aan haar lot werd overgelaten, en niet begrijpt dat een vriendin van haar, die in dezelfde omstandigheden zit, erkend is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Hongarije werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Hongarije. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“U geeft wat dit betreft toe dat u erkend werd als vluchteling in Hongarije doch u beweert dat u in Hongarije op straat moet leven en er geen woning, geen werk, geen eten en geen gezondheidszorg heeft. U stelt er een vluchtelingenstatuut te hebben verkregen, doch zou naar eigen zeggen nadien aan uw lot zijn overgelaten en moest uw plan trekken met als gevolg dat u zich genoodzaakt zag Hongarije te verlaten. U legt volgende documenten neer: een Hongaars vreemdelingenpaspoort (GK001003) op naam van K.(...) M.(...) H.(...) uitgereikt op 24 april 2014 evenals een brief van uw advocaat A.(...) L.(...) loco H.(...) C.(...) opgesteld op 27 oktober 2016 te Brugge.

Wat betreft uw bewering dat u als erkend vluchteling in Hongarije op straat moet leven en in Hongarije geen woning, geen werk, geen eten en geen gezondheidszorg heeft, en zich genoodzaakt zag om Hongarije te verlaten omdat u aan uw lot werd overgelaten (zie verklaring meervoudige aanvraag d.d. 29 november 2016, punten 15, 17 en 18; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/05/2019, pp. 4, 5, 6) moet worden benadrukt dat u zich dienaangaande beperkt tot algemeenheden die u niet concretiseert. Immers, in het kader van onderhavig, derde (of tweede volgend) verzoek om internationale bescherming, beperkt u zich tot het opwerpen van vage, algemene beweringen met betrekking tot uw toenmalige verblijf in Hongarije, doch u laat na om uw beweringen te onderbouwen met verifieerbare gegevens. Loutere beweringen of een algemene vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen, of een algemene verwijzing naar de globale socio-economische situatie in de Europese lidstaat die u reeds internationale bescherming verleende, kunnen bezwaarlijk worden aangemerkt als overtuigende elementen waaruit genoegzaam zou blijken dat deze bescherming niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Dit klemmt des te meer aangezien in voorliggend geval kan worden vastgesteld dat ook uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in België beoordeeld werden ten opzichte van Hongarije en u in het kader van deze twee verzoeken gestaag volhield enkel in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en bijaldien doelbewust ontkende dat u in Hongarije verbleef en er erkend werd als vluchteling. Dit neemt evenwel niet weg dat u toentertijd reeds tot tweemaal toe de kans kreeg en - niet te vergeten - de verantwoordelijk droeg om in het kader van een persoonlijk onderhoud inzicht te geven in en toelichting te verstrekken bij uw persoonlijke situatie als erkend vluchteling in Hongarije, doch u hebt telkenmale zonder valabele reden nagelaten om hier gevolg aan te geven, hetgeen a priori een wezenlijke tegenindicatie vormt van uw huidige bewering als zou u niet over reële bescherming beschikken in Hongarije. Dient immers te worden onderstreept dat de bewijslast en medewerkingsplicht te dezen, en overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet onverkort bij u berust om alle nodige elementen ter staving van uw verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, waaraan u in casu duidelijk, en meermaals, hebt verzaakt.

Wat betreft het door u voorgelegde Hongaars vreemdelingenpaspoort (GK001003) op naam van K.(...) M.(...) H.(...) - u gebruikte in België een alias - uitgereikt op 24 april 2014 kan voorts vastgesteld worden dat dit document louter staat dat u erkend werd als vluchteling in Hongarije en derhalve géénszins vermag om afbreuk te doen aan de motieven die aan de basis liggen van onderhavige beslissing (zie infra).

Wat betreft de door u voorgelegde brief van uw advocaat A.(...) L.(...) loco H.(...) C.(...) opgesteld op 27 oktober 2016 te Brugge en waarin gesteld wordt dat een landgenote tevens over de vluchtelingenstatus in Hongarije beschikte en desondanks erkend werd als vluchteling in België kan slechts gezegd worden dat elk dossier op individuele basis en op eigen merites wordt beoordeeld. Zulks

ook wat betreft verzoek ingediend door personen die reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, in wiens hoofde weliswaar een vermoeden bestaat dat zij zodoende reeds over reële bescherming beschikken, doch dit een weerlegbaar vermoeden betreft hetgeen steeds een individueel onderzoek door het CGVS vergt.”

Verzoekster, die Hongarije reeds in 2012 oftewel inmiddels reeds een 7-tal jaar geleden verliet, komt thans in haar verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie in Hongarije voor (erkende) vluchtelingen, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op de concrete motieven in de bestreden beslissing. Ze toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Hongarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Ze toont niet aan Hongarije te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar de situatie van een landgenote, A.B.L. genaamd, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites, zoals in casu geschiedt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.” Zij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij wijst erop dat het terugsturen naar Hongarije mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, temeer zij daar geen effectieve bescherming heeft. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “3.2.8. *Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Hongarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Hongarije als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Hongarije het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze toont het tegendeel niet aan.*

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Hongarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS